Ankara İşçi Bülteni

İŞÇİDEN İŞÇİYE

İşçi Bülteni Özel Sayı: 541 MART 2010

TEKEL Direnişi'nin yolundan 1 Mayıs'a!

- 4 -
Artık yeter! İş cinayetlerine son!

- 8 -
Gücümüzü Metal İşçileri Birliği'nde Birleştirelim!

TEKEL direnişinin yolundan

1 Mayıs'a, genel direnişe!

TEKEL işçileri kışın ayazında baskı ve zorbalığa karşı direnerek 78 gün süren bir direnişi destanı yazdılar. Bu direniş toplum çapında yaşanan sessizliği bozmakla kalmadı, sermayenin kapsamlı saldırıları karşısında çıkış yolu arayanlar için umut ışığı yaktı.

TEKEL işçilerinin bu kararlı direnişi hem sermaye iktidarının çeşitli manevralarıyla hem de sendikaların başına çöreklenmiş bürokratların ihaneti ile şimdilik bitirilmiş durumda. Fakat her şeye rağmen 78 gün süren bu direniş geriye çok şey bıraktı.

TEKEL Direnişi birlikte hareket edildiğinde neler yapılabileceğini gösterdi. İşçi ve emekçilerin sınıf dayanışması üzerinden yan yana geldiğinde aşılamayacak engel olmadığını bir kez daha kanıtladı. Direniş aynı zamanda, dünyanın bütün işçilerinin aynı sınıfın mensubu olduğunu bir kez daha kanıtladı. Çünkü 78 gün boyunca dünyanın dört köşesinden işçi ve emekçiler TEKEL ile dayanışma içerisinde oldu.

TEKEL işçileri bize tutulması gereken yolu gösterdi. Çünkü bizler de TEKEL işçileri gibi her gün sermayenin azgın saldırıları ile yüz yüzeyiz. Açlık, yoksulluk, sefalet ücretleri, işsizlik, kölece çalışma koşulları, iş cinayetleri, geleceksizlik ve güvencesizlik altında bir yaşam sürüyoruz.

Yapmamız gereken, TEKEL işçilerinin yaptığı gibi tüm bunlara dur demektir. Bunun için işyerlerimizden başlayarak bulunduğumuz her yerde yan yana gelmeli birliklerimizi oluşturmalı ve TEKEL işçilerinin çaktığı kıvılcımı yangına dönüştürmeliyiz. Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalıştırılmaya karşı mücadeleyi büyütmeli, diğer sınıf kardeşlerimizle omuz omuza vererek genel direnişe hazırlanmalıyız. Artık "elimizden gelmez" "biz yapamayız" gibi umutsuz söylemleri bir kenara bırakmalıyız.

TEKEL işçileri Ankara'daki direnişlerini bitirdiler, ancak mücadeleleri sürüyor. 1 Nisan'da taleplerinin arkasında olduklarını göstermek için bir kez daha Ankara'ya gelecekler. Onların bu mücadelede yalnız olmadıklarını göstermek, direnişlerini kazanıma dönüştürmek için biz de eylem alanında yerimizi alalım.

1 Nisan eyleminin ardından hem tarihsel hem de güncel açıdan bir başka önemli mücadele günü var. İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs!

Sermaycye karşı emeğin birliğini ve dayanışmasını göstermek için 1 Nisan eyleminin hemen ardından kesintisiz bir şekilde 1 Mayıs'a hazırlanalım.

Bizlere açlığı, yoksulluğu ve sefalet koşullarını dayatanlardan hesap sormak ve taleplerimizi haykırmak işçin 1 Mayıs alanında güçlü bir şekilde yerimizi alalım. Birlik, dayanışma ve mücadele günümüz olan 1 Mayıs'ı birleşik kitlesel bir direniş gününe çevirelim.

1 Mayıs'ın ardından ise 26 Mayıs iş bırakma eylemi var. Bu eylemi bir genel grev-genel direnişin ilk adımı olarak değerlendirme görevi önümüzde duruyor.

Haklarımızı söke söke almak için haydi görev başına, mücadele saflarına!

İşçilerin birliği,sermayeyi yenecek!

İşten atılan Sincan Belediyesi işçileri ile görüştük

- İşten atılma nedeniniz nedir?

- Çalıştığımız şirket zaten belediyenin özel şirketiydi. Belediye kendi şirketini kapattı. Albayraklar diye bir şirkete ihaleye vererek özelleştirdi. Toplam 356 işçi işten atıldı.

- İşten atılan işçiler olarak bugüne kadar neler yaptınız?

- İlk etapta belediye başkanıyla görüşme yaptık. Yaklaşık 40 kişi bir araya geldik ve heyet oluşturduk. "Sonumuz ne olacak?" diye sorduk. Belediye başkanı, "belediyede para yok" dedi. Önceki belediyede para vardı da şimdi sen gelince mi para yok? Bizi memnun edecek herhangi bir açık kapı bırakmadı. Bir daha bu şirket alamayacak dedi. Biz ne olacağız diye sorduk. 200 kişiyi yeni şirkete göndereceğiz dedi. Geriye kalanları ise İŞKUR aracılığıyla asgari ücretle çalışma şartıyla 6 aylığına geri isteyeceğiz. Peki bu 6 aydan sonra ne olacak? Tamam, asgari ücretle 6 ay çalıştık. Bu 6 aydan sonra ikinci bir 6 ay yok. Otomatik olarak yine işsiziz. Bize bir garanti veriyor musun diye sorduk. Biz o şirkette de çalışalım ama bizim buradaki hakkımız ne olacak diye sorduk. "Önceki dönemden düzenlenen sözleşmeye göre sizin tazminat hakkınız yok" dedi. Belediyede Fen İşleri'nde şoför olarak en az süre, 2,5 senеyle bendim, benim dışında 10 yıllık arkadaşlar var. "Sizin tazminat hakkınız olsa bile benim size verecek param yok" dedi.

Biz de öncüler olarak hakkımızı arayalım dedik. Çıktık Lale Meydanı'na ve sesimizi duyurmaya çalıştık. Röportajlar, basın açıklamaları yaptık, belediyeye çelenk bıraktık. Biz bir sonuç alamadık bu eylemlerden. 3-5 gün sonra diğer partilerden teklifler geldi. Biz sonuna kadar yanınızdayız dediler. Bu eylemde onlar da desteğe geldiler. Üçüncü kez ve daha büyük bir eylem yaptık. Bu sefer de iki başkan birbirine düştü. Birbirleriyle atışmaya başladılar ve yine somut bir şey alamadık. Mahkemeye verenler işe alınmayacak dedi. Vermeyenleri yavaş yavaş almaya başladı. Biz yine mağdur kaldık.

- Kaç kişi dava açtı?

- Toplam 180 kişi mahkemeye verdi. Hakkını arayan 180 kişi otomatik olarak ortada kaldı.

- İşten atılan işçiler olarak bundan sonra neler yapacaksınız?

- Şöyle bir düşüncemiz var. 180 kişiyi işe almayacağı için alımlar başladığında o zaman tepkimizi göstermeyi düşünüyoruz. Yine bir eylem veya basın açıklaması olur. Belediye başkanı televizyonlara çıktı ve kimseyi işten atmadığını söyledi. Herkes ortada zaten. 200 kişiyi işe alıp da bu 180 kişi mahkemeye verdiler diye işe almazsan nerede bu adalet. Yılbaşı akşamı iş akdimiz feshedilmişti.

- Etimesgut Belediyesi'nden atılan işçilerle görüştünüz mü?

- Onlarla hiç görüşmedik. Orada da 550 kişi işten atılmış. Belediye başkanı hepsini geri alacağım diye konuşmuştu. Geriye almaya başlamış diye duyduk.

- Bir komite oluşturdunuz mu?

- Kendi aramızda toplanıp öncülerimizi ve sözcülerimizi belirledik.

- Belediye yönetimi birlikteliğinizi kırmak için neler yaptı?

- Çoğu arkadaşımızı "sen bu işin içine girme biz sizi geri alacağız" diyerek kandırdılar. 356 kişiden kala 180 kişi kaldı.

- Derneğe gelme nedeniniz nedir?

- Yakınlığınız ve bizim mağduriyetimize ilgi duymanız bizi memnun etti. Teşekkür ederiz. Kimseden görmediğimiz desteği sizden gördük.

- Sincan İşçi Derneği hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Faaliyetleriyle işçinin yanında olduğunu görüyorum. Bir de kitlesel olarak büyümesini istiyorum.

2 Ayda 39 işçi öldü, 69 işçi yaralandı...

Artık yeter, iş cinayetlerine son!

2010 yılının ocak ve şubat aylarında çeşitli sektörlerde meydana gelen iş cinayetlerinde 39 işçi hayatını kaybederken 69 işçi de yaralandı. İki ay içinde biz işçilere en çok mezar olan yer ise madenler. Madenlerin ardından ise trafik kazaları geliyor. İnşaatlarda 4 ölüm yaşanırken 2 işçi de işyerinde meydana gelen patlamalar sonucu hayatını kaybetti.

Aşağıda alt alta verdiğimiz haberler dahi biz işçilerin hayatının patronlar düzeni için hiçbir öneminin olmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Peki, bizlerin hayatını hiçe sayan, karlarına kar katmak için bizlerin kanını içenlere karşı sessiz mi kalacağız. Ellerimizi kollarımızı bağlayıp sıramızı mı bekleyeceğiz. Aslında bu soruların yanıtı ortada. Eğer bizleri ölüme mahkûm edenlerin yakasına yapışmazsak evet, bu düzen her gün hayatımıza kastetmeye devam edecektir. Fakat bu gidişe dur dersek, hesap sormak için örgütlü bir güç olarak karşılarına dikilirsek işte ancak o zaman bu cinayetleri engelleyebiliriz. Hem kendi geleceğimizde söz sahibi olmak için hem de aşağıda listesini verdiğimiz iş cinayetlerinde hayatını kaybeden işçi kardeşlerimizin hesabını sormak için örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz.

İş kazası değil, iş cinayeti!

Balıkesir'in Dursunbey ilçesindeki maden ocağında meydana gelen grizu patlaması kaza değildir. Bu olay toplu katliamdır. Bükköy Maden Ocağı'nda 2006 yılında da benzer bir iş cinayeti gerçekleşmiş, 19 işçi kardeşimiz ölmüştür. Son gerçekleşen kazada ise 14 işçi kardeşimiz maden ocağındaki katliamda yaşamını yitirmiştir. Bu maden ocağı patlamadan 20 gün önce güya denetimden geçmiş. Bu tür denetimlerin nasıl olduğunu biz işçiler iyi biliyoruz.

Bu tür denetimler kazaları önleme amaçlı değildir. Göz boyama amacıyla yapıldığından "kazalara" ve cinayetlere davetiye çıkartılmaktadır. Bu nedenle Tuzla tersaneleri başta olmak üzere ağır sanayideki tüm iş kollarında iş cinayetlerinin arkası kesilmiyor. Patronlar ve onların düzeni kârlarına kâr katmak ve servetlerini yükseltmek uğruna insan sağlığını ve güvenliğini hiçe saymaktadır.

Bizler ancak işçiler olarak bir araya gelip örgütlendiğimizde iş cinayetleri de son bulacaktır. Örgütlü hareket etmediğimiz koşulda hiçbir sorunumuzu çözebilmemiz mümkün değildir. Sorunlarımız ortak olduğuna göre ancak bir araya gelerek üstesinden gelebiliriz. Sincan İşçi Derneği ve Ankara Metal İşçileri Birliği yan yana gelebileceğimiz örgütlenmelerdir. Bu örgütlenmelerde gücümüzü birleştirerek patronların ve sömürü düzeninin karşısına çıkmalıyız. Bir arada durduğumuzda gücümüzün farkına varabiliriz. Unutmayalım ki işçilerin gücü örgütlülüğünde yatar.

Sincan OSB'den bir metal işçisi

Bahar yakın demek ki, mevsim böyle kışladı!

İşçi kardeşim,

Yaşamak için çalışmak zorunda olan, emeğini satacak bir patron bulamazsan bu düzende aç kalmaya mahkûm olan, milyonlarca işçi-emekçimden birisin. Bugüne kadar tıpkı benim gibi, tıpkı yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi-emekçi gibi, senin de pek çok hayalin, düzenden beklentilerin vardı! Belki bir ev sahibi olmak, belki bir süre çalıştıktan sonra kendi işini kurmak, emekli olup emekli maaşınla rahat bir yaşam kurmak, hatta çocuklarını okutmak iyi bir meslek sahibi yapmak ve daha niceleri...

Aynen bana öğretildiği gibi sana da bunlara sahip olman için, çok çalışman gerektiği, ter akıtmadan bunlara sahip olamayacağın öğretildi. Sen de benim gibi çalıştıkça her gün daha kötü şartlarda yaşamaya başladın. Artık açlık sınırında yaşıyorsun. Eğer hala işten atılmayacak kadar şanslıysan, iş güvencesinden yoksun, uzun çalışma saatleri, düşük ücretlerle, ödenmeyen mesailerle, çocuklarının büyüdüklerini göremeden, yaşamını patronların izin verdiği ölçüde sürdürüyorsun.

Çalışanların, ter dökenlerin, iş kazalarında ölenlerin, hastane kapılarından dönenlerin senin benim gibi işçiler oğlunu fark ediyorsun. Ellerimizle yarattığımız, şekil verdiğimiz bu dünyada, bir avuç asalak sefa sürüyor. Bizim payımıza düşen ise daha fazla açlıktan-zulümden başka bir şey olmuyor-olamıyor. Yaratığımız değerlerin üzerinde imparatorluklar kuran Sabancı'yı Koç'u görüyorsun. Onlar bir avuç ama biz milyonlarız. Biz

olmazsak, demire kim şekil verecek, biz olmasak binaları kim gökyüzüne ulaştıracak!

Kardeşim, ne mutlu sana ki artık sen de bu düzenin sahte vaatlerine kanmıyorsun. Bu düzende geleceğinin olmadığını görüyorsun. Bizlere dayatılan sahte vaatlerden umudunu kesmişsin ve artık bu düzenin değişmesi gerektiğini sen de anlıyorsun. Tıpkı benim gibi tıpkı binlerce işçi emekçi gibi.

Şimdi umutsuzluklarımızı umuda çevirme zamanı. Nasıl TEKEL işçisi kardeşlerimiz biraraya gelip hakları için, onurları için mücadele ettiyse, biz de onlar gibi yapmalıyız.

Sincan OSB'den bir metal işçisi

Grev ve direnişlerden....

Marmaray İşçileri

İşe iade, ücret alacaklarının karşılanmaması ve sigorta primlerinin 30 gün üzerinden yatırılması için uzun bir süredir direnişte olan Marmaray işçilerinin direnişi büyüyerek sürüyor. Taleplerini Polat İnşaat patronuna sunan işçiler protokol imzalanmasını sağladılar. Talepler kabul edilene kadar da direnişin süreceği bildirildi.

Çemen Tekstil (Gaziantep)

Kriz bahanesiyle ücretleri indiren ve 12 Ocak Salı günü DİSK Tekstil İşçileri Sendikasına üye oldukları gerekçesiyle sendika ile görüşmeye gitmemesi üzerine Çemen Tekstil işçileri greve çıktılar. Direniş Sürüyor.

Tariş direnişi

TARİŞ zarar ettiği gerekçesiyle işçiler 1 yıldır işsizlik ödeneğinden brüt maaşlarının yarısını alıyorlardı. İşçilere geçen sene 1 Mart 2010'da işbaşı yapılacağı söylenmişti. Fakat işçiler fabrikaya geldiklerinde karşılarında devletin kolluk güçleri olan polisleri gördüler. İş akitlerinin feshedildiğini öğrenen işçiler tazminatlarını almak için TARİŞ Bölge Müdürlüğü'nün önünde direnişe başladılar.

Parasız ve nitelikli toplu taşıma hakkı için mücadeleyi yükseltelim!

Geçtiğimiz günlerde danıştay'ın kararıyla Ankara'da ulaşım fiyatları 2003 yılındaki düzeyine indirildi. Mahkemenin bu kararı yüz binlerce işçi ve emekçi tarafından belli bir sevinçle karşılandı. Ancak belediyeciliği tüccarlıktan ibaret olan belediye başkanı Melih Gökçek başta olmak üzere bir avuç asalak ile birlikte minibüs sahipleri bu kararı büyük bir öfkeyle karşıladılar. Gökçek'in başında olduğu belediye yönetimi, bu öfkeyle emekçi halkı cezalandırmaya yöneldi. Otobüs sefer sayıları yarı yarıya azaltıldı, transfer hakkı ortadan kaldırıldı. Böylelikle hem bu indirimi yeni hak gaspları için kullanıyorlar, hem de emekçi halkı canından bezdirerek yeni zamların önünü açmaya çalışıyorlar.

Kardeşler;

Gökçek bunları yaparken, "bu fiyatla taşımacılık yapılmaz, zaten zarar ediyoruz, batarız" mazeretine sığınmaya çalışıyor.

Bunu söyleyenler, belediyeciliği toplumun yararı için değil kar esasına göre yaptıklarını itiraf ediyorlar. Aynı zamanda bugüne kadar işçi-emekçinin sırtından kazandıklarının bir kısmını kaybetmekten duydukları korkuyu gösteriyorlar.

Kamu hizmetlerinin sağlanmasında kar esası güdülemez. Çünkü toplu taşıma da dahil eğitim ve sağlık gibi kamu hizmetlerinin parasız karşılanması temel bir insan hakkıdır. Aynı zamanda işçi ve emekçiler zaten vergileriyle bu hizmetlerin karşılanması için gerekli zorunlu giderleri karşılıyorlar da.

Ancak sermaye ve onların hizmetindeki hükümetler ve belediye yönetimleri, bu hakları gasp edeli yıllar oldu. Gasp ettiler, çünkü tüm halkın zorunlu yaşam ihtiyaçları olan kamu hizmetlerini büyük bir kar kapısı olarak gördüler. Bunun için bir yandan özelleştirdiler, diğer yandansa belediye hizmetlerini fahiş fiyatlarla satmaya başladılar. Toplu taşımadan itfaiye ve cenaze hizmetlerine kadar bu özelleştirme ve paralılaştırma süreci aldı başını gitti. Bugün hemen hemen bütün belediye hizmetleri ücretlidir, dahası fahiş fiyatlarla satılmaktadır ve hizmetler de daha çok özel şirketler tarafından yürütülmektedir.

Kardeşler;

Bilet fiyatlarının indirilmesi karşısında batarız edebiyatı yapanların asıl sorunu yağmaladıkları kaynaklardır. Çünkü hem kendileri, hem de vurguncu

asalaklar belediye kaynakları üzerine kurulu yağma sofrasının başını tutuyorlar. Bu yağma sofrasını dokunulmasın istiyorlar.

Bilet fiyatlarının indirilmesi karşısında kar-zarar hesabını yapanlar, söz konusu kendileri olduğunda paranın hesabını yapmıyorlar. İşçi-emekçilerden üç kuruş daha az çalacak olmaktan dolayı ağlayıp sızlananlar, söz konusu sermayeye kaynak aktarmaya gelince musluğu sonuna kadar açıyorlar. Öyle ki, krizden sonra sermaye sınıfına oluk oluk milyar dolarlar aktardılar.

Ama bunu yapanlar işçi ve emekçilerin canına da okudular. İğneden ipliğe zam gelirken ücretler düşürüldü, asgari ücret de buna uyduruldu. Yüz binlerce işçi işinden oldu.

Ama buna rağmen hala da işçi-emekçilerin kursağındaki son lokmanın da peşindeler. Bunun için işçi-emekçiden üç kuruş daha az çalacaklar diye feryat figan ediyorlar.

Kardeşler;

Toplu taşıma parasız karşılanması gereken bir haktır. Bu hak için mücadele edelim. Elde edilmiş kazanımları daha büyük kazanımlar için dayanağa dönüştürelim. Bununla birlikte bu kazanımlardan dolayı bizi cezalandırmaya çalışanlara prim vermeyelim, bunun hesabını soralım. Haklarımıza sahip çıkalım, yaşamı çekilmez kılan saldırılara, soyguna ve sömürüye karşı mücadele edelim.

Artık faturayı ödemeyelim. Parasız, nitelikli toplu taşıma hakkı ve toplu taşımadaki özelleştirme uygulamalarına son verilmesi talebini yükseltelim.

Kardeşler;

Azılı bir işçi-emekçi düşmanı olan Gökçek bir yandan işçi-emekçileri canından bezdirmeye çalışırken diğer yandan da ağzından köpükler saçarak sosyalizme saldırıyor. Hayatı boyunca hep sosyalizm düşmanı olmuş bu sermaye uşağı, hedefi doğru seçiyor. Çünkü işçi-emekçilerin canına okuyan bu kapitalist düzenin karşısında işçi-emekçilerin kurtuluşu sosyalizmdedir.

Çünkü sosyalizm milyonlarca işçi-emekçinin ürünlerine el koyup onları yokluğa mahkum bırakan kapitalist düzenin aksine, milyonların mutluluğunu esas alıyor. Bu nedenle Gökçek gibi gözü dönmüş sermaye uşakları sosyalizmden ölesiye nefret ediyorlar.

İşçi-emekçilerin Gökçek gibi düşkün kapitalist uşaklarına verecekleri yanış şu olmalıdır: Milyonlarca emekçiye sürünmek dışında bir yol bırakmayan düzeninizle birlikte siz de yerin dibine batın. Biz, tüm toplumsal zenginlikleri asalakların elinden alıp milyonların hizmetine sunmaktan başka bir amacı olmayan sosyalizmi istiyoruz.

TÜBİTAK'ın TEKEL'le dayanışma düşmanlığı

TEKEL direnişinin sermaye ve onun kuklası olan devleti üzerinde yarattığı korku yeni örneklerle açığa çıkıyor.

Muğla'da T. Maden-İş üyesi termik santral işçilerine, 4 Şubat'ta konfederasyonlar tarafından TEKEL işçileriyle dayanışma amacıyla iş bıraktıkları için kesilen para cezasının ardından yeni bir saldırı da Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Bilimler Araştırmalar Kurumu'ndan (TÜBİTAK) geldi.

Kamu kuruluşu olan TÜBİTAK'ta örgütlü olan Türk-İş'e bağlı Tez-Koop-İş Sendikası'nın Ankara Şube üyesi Aynur Çamalan, TEKEL işçilerine destek amacıyla 4 Şubat eylemine destek katıldığı gerekçesiyle işten atıldı.

13 yıldır TÜBİTAK bünyesinde çalışan ve 2 çocuk annesi olan Çamalan, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde (8 Mart 2010 Pazartesi) TÜBİTAK binası önünde süresiz oturma eylemi başlattı.

Eyleme Tez-Koop-İş'e üye kadın işçiler de destek veriyorlar.

Konfederasyonu Türk-İş'in aldığı karara uyduğunu ancak TÜBİTAK'ın, "izinsiz işe gelmediği"ni söyleyerek işine son verildiğini belirten Çamalan 10 gün içinde işe iade davası açarak hukuksal süreci başlatacak.

Gücümüzü Metal İşçileri Birliği'nde birleştirelim!

Biz metal işçileri sabahın erken saatlerinden gecenin geç saatlerine kadar en ağır koşullarda, düşük ücretlerle çalıştırılmaktayız. Ayrıca iş kazaları ve meslek hastalıklarına karşı hiçbir önlem alamayan metal patronları yeri geldiğinde yaşanan iş cinayetleri ile canımıza kastetmektedir. Bu tabloyu değiştirememizin nedeni ise örgütlü olmayışımızdır. Sendikalarımızın başına çöreklenmiş hain sendika ağaları ve pasif uzlaşmacı anlayışlar yüzünden sürekli haklarımızı kaybetmekteyiz.

Kasım 2008'de patlak veren kriz ilk önce biz metal işçilerini vurdu. İşten atma saldırıları metal sektöründe başladı ve diğer sektörlerde çalışan sınıf kardeşlerimize de krizin faturası bir şekilde ödetildi ve ödetiliyor. Elbette bu saldırılar yanıtsız kalmadı. Sinter Metal, GÜRSAŞ, ENTES vb. metal fabrikalarında işten atma saldırılarına karşı işgal, direniş vb. eylemlerle yanıt verildi. Fakat bu eylemler ülke genelinde bir tepkiye dönüşemedi, yerellerle sınırlı kaldı. Her şeye rağmen yürünmesi gereken yolu göstermesi açısından önemli bir deneyim olarak biz metal işçilerine önemli dersler bıraktı.

Sermaye cephesindeki duruma baktığımızda ise metal patronlarının yüzünün güldüğünü görüyoruz. Zira İstanbul Sanayi Odası tarafından her yıl açıklanan 500 büyük firma içinden üst basamaklara tırmananlar genelde metal sektöründeki işletmeler. Krizle birlikte onbinlerce işçiyi kapı önüne koyan asalak metal patronları işte bu sayede büyümüştür. İşçiler zam istediklerinde "kriz var" diyerek karlarının düştüğünden, zarar ettiğinden dem vuran patronların açıklanan söz konusu rapor ile krizi nasıl da fırsata çevirdikleri daha iyi anlaşılmıştır.

Çaresiz değiliz!

Metal patronlarının tüm bu saldırıları onların örgütlü bizim ise örgütsüz oluşumuzdandır. Hem organize sanayi bölgelerinde hem de ülke genelinde -Metal Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS) gibi bir yapı ile örgütlü davranan metal patronları her türlü hakkımızı gaspetmektedir. Bizler sefalet ücretleri ile yaşamaya çalışırken onlar bolluk içinde yaşıyorlar. Bu tabloya son verebilmek için 22 Kasım'da İstanbul'da toplanan Metal İşçileri Kurultayı'nda kurulması kararlaştırılan Metal İşçileri Birliği'nin çağrısına bizler de Ankara'dan öncü bilinçli metal işçileri olarak yanıt veriyoruz. Sincan ve OSTİM'den metal işçileri olarak Metal İşçileri Birliği/Ankara ile yan yana gelmiş bulunuyoruz. Tüm metal işçilerine çağrımızdır. Unutmayalım ki örgütlenirsek birçok şeyi değiştirebiliriz. Yeter ki gücümüzün farkında olalım ve örgütlenelim. İşte günlerdir Ankara sokaklarında mücadelelerini sürdüren TEKEL işçileri en yalın örneğidir. Devletin zorbalığına, sermaye medyasının yalan haberlerine rağmen yılmadan direnen TEKEL işçileri tüm işçi emekçilere yol göstermektedir.

Tüm metal işçilerini birliğimize katılmaya ve mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz.

Yaşasın Metal İşçileri Birliği!

Metal İşçileri Birliği Ankara Komitesi

İşçiden İşçiye İrtibat Adresleri: Vatan Cad. Melek Sok. No: 1/9 Sincan-ANKARA

(e-mail: iscidenisciye@gmail.com / isciplatformu@gmail.com) Tel: 269 27 50

İşçi Bülteni Özel Sayı: 541* Fiyatı: 25 Kr * Mart 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan* EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sk. 5/3 Fatih/İstanbul

Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92